

Jezica malih.

Spisal F. Palmák.

Prav ob robu gozda sta sedela Pavlek in Zofka, da ju je rahlo božal vetrček in ju pozdravljajl gozdni studenček. Solnčni žarki so hiteli za njima, da bi ju objeli in poljubili, a malokdaj se jim je to posrečilo: Pavlek in Zofka sta se jim vedno spretno umikala.

Sedela sta tam ob robu gozda in se igrala. Nargala sta si cvetk, delala sta šopke in vence, potem pa sta jih zopet razdirala, če je imel eden lepšega kot drugi; pri tem pa sta se razgovarjala tako modro, bila sta tako polna skrbi, in njune besede so bile modre in globoko premišljene, kajpada kakor pri starih ljudeh.

„Zofka, ali veš, kaj bom jaz prav gotovo?“ Zofka ga je radovedno pogledala, saj je vedela, da hoče biti Pavlek vsak dan kaj drugega. „Veš, škof bom, prav gotovo bom škof.“

Zofki pa to ni ugajalo: „Hm, škof, zakaj pa ravno škof?“

„Veš, tako lepo je biti škof in imeti lep zlat plašč, tako lepo kapo in srebrno palico, pa tako veliko, ti, taka palica mora biti draga. In pa okrog hoditi birmat, to mora biti lepo. Kaj praviš, Zofka, ali škof vsak dan dobro jé?“

„Hm, že jé, ampak jaz bi ne hotela biti škof, če bi bila fant.“

„Zakaj ne?“

„Ali nisi videl, kakšen star obraz ima naš škof, gotovo so vsi tako stari, potem boš ti tudi tako star.“

Pavlek je začel misliti: hm, star je že, star, ali dobro jé in lep plašč ima in lepo kapo; potem pa ta palica. Pavlek je mislil in molčal.

„Veš, Pavlek, kaj bom pa jaz? Nuna bom.“ Tudi Zofka je bila vsak dan drugih misli, ampak danes se je odločila za gotovo. „Veš, taka, saj si ju videl zadnjič, ko sta dve hodili po hišah prosit vbogaime?“

„In ali boš tudi ti hodila po hišah in boš prosila in beračila?“

„Saj to ni nič grdega, mamica mi je rekla zadnjič, da je to vse nekaj drugega, kakor če hodijo berači po hišah.“

„Pa boš ti tudi taka, kakor sta oni dve, ki sta hodili zadnjič po hišah?“

„Saj nista bili grdi.“

„Bili sta, bili.“

„Nak.“

„Saj tudi škof ni bil grd.“

„Pa je bil.“

„Nak.“

„Ti nič ne veš.“

„Ti tudi ne.“

Mala dva sta se sprla. Zofka je zakrivila spodnjo ustnico in se obrnila proč. Vzela je nekaj cvetk in delala šopek zase. Tudi Pavlek se je obrnil

in se delal kakor da niti ne ve za Zofko. Legel je vznak in poizkušal žvižgati. Da pa se mu ni posrečilo, je Zofko jako veselilo, njega pa jezilo. Bila sta nekaj časa oba tiho, da se ni niti vedelo za nju, in vetrček se je nalahko igral z njunimi kodri, solnce pa ju je dohitelo, ju objemalo in poljubljalo s hladnimi večernimi žarki. Jezica pa je trajala dalje. Zofka je bila še vedno obrnjena od Pavleka in vila venček zase, Pavlek pa je še vedno ležal vznak, žvižgati pa ni več poizkušal. V svoji jezici sta celo pozabila umakniti se solnčnim žarkom, ki so ju že popolnoma objeli.

„Zofka!“

Mala ni hotela slišati.

„Zofka!“

„No?“

„Jaz ne bom škof.“ Mala se je obrnila k njemu in ga radovedno pogledala, tudi Pavlek je ostal in se obrnil zopet k nji, delo je počivalo v obojih rokah. — „Veš, kaj bom? Oficir bom. Saj si jih videla zadnjič, kako so lepi, vsi svetli, v lepih oblekah, z zlatimi gumbi in visokimi čepicami; potem pa sablja, ali si videla, kako imajo lepe, gotovo so čisto srebrne; pa na konjih, vidiš, tak bom, oficir bom, prav gotovo bom oficir.“

Pavlek se je že premislil; ker pa sta se že sprijaznila, se je morala premisliti še Zofka.

„Jaz bom pa gospa kakor ta naša gori iz grada, velika, lepa, v lepi obleki in z velikim klobukom na glavi, in pa v kočiji se bom vozila — ah, kako bo to lepo.“

„Jaz bom pa jahal poleg tvoje kočije.“

„Če boš priden in če boš lep oficir.“ Seveda bo lep oficir.

Pavlek in Zofka sta zopet utihnili in se zatopila v svoje sanje, kako bo, ko se bo vozila Zofka kot lepa gospa v bogati kočiji, oficir Pavlek pa bo jahal poleg nje.

Solnce se je že nagibalo in ju je poljubljalo s svojimi zadnjimi žarki, ko se Pavlek spomni, da bo treba domov. Vstala sta.

„Če boš lep oficir — čakaj, Pavlek!“ In mala ga je začela skrbno opazovati, potem pa mu je potegnila s prstkom po nosu: „Saj je res, kar je rekla Franckova Manica“, in začela se je smejati na ves glas, potem pa se je obrnila od njega in rekla: „Ti ne boš nikdar lep oficir.“

„Zakaj ne? Kdo pravi to? Kaj je rekla Franckova Nanica?“ je izpraševal začudeno Pavlek, ki ni vedel, zakaj bi ne mogel biti on lep oficir.

„Zakaj ne? Kdo pravi to? Kaj je rekla Franckova Nanica?“ je izpraševal iznova začudeno Pavlek, ki ni vedel, zakaj bi ne mogel biti lep oficir.

„Vidiš“, in potegnila mu je še enkrat s prstom po nosu, „zato, ker imaš nos na stran zavit.“

Pavlek se je ujezil in jo udaril po roki.

„Ti si tudi grda, ti, ki imaš črne oči in črne kuštrave lase, ti tudi ne boš nikdar lepa gospa, in jaz ne bom hotel jahati poleg tvoje kočije.“ Iztegnil je svojo ročico in prijel Zofko za lase.

„Ti si grd, grd si, grd, grd!“

„Ti si tudi grda, grda, nikdar ne boš lepa gospa!“

Zofka je začela jokati, in njene črne oči so se napolnile s solzami, Pavlek pa ni hotel zaostajati, in kmalu je spolzela solzna kapljica po njegovem na stran zavitem nosku.

„Bom pa škof.“

„Le bodi, jaz bom pa nuna; pa svoji mami bom povedala, kaj si mi rekel.“

„Le povej, jaz pa povem tudi svoji mami.“

In oba sta tekla jokaje povedat vsak svoji mami. „Pa bom le škof“, je še zavpil Pavlek, in Zofkin odgovor se je seveda glasil: „Jaz pa nuna.“

Jako sta se sprla Pavlek in Zofka, jako sta se razjezila, oba sta bila razžaljena.

Padla je slanica . . .

*Padla je v prvo slanica
na cvetoče polje
in pomorila je rožice,
mlade tako in lepé.*

*Bridko za rožami velimi
Anica je zaplakala;
dan na dan vele rožice
s solzami je namakala.*

*Padla je v drugo slanica
na cvetoči naš vrt
in pogrnila črez cvetje je
tožni mrtvaški prt.*

*Ni še slanica v tretje prišla,
padel najlepši je cvet:
Z dušico čisto pa angelček
plul na boljši je svet . . .*

*O, da bi rožice v vrtcu tam
Anice smrt dočakale,
z nami gotovo bi sedaj
bridko za Anico plakale!*

Borisov.

Jutranji izprehod.

Spisal *Cvetko Slavin.*

Imela je lep gobček, žametno suknjico in dolg, gibčen repek miška Nataška. Njeni sivi očesci sta zrla prijazno in dobrohotno v lepi poletni svet. Bila je stara dve leti. Stanovala je v svojem domku, ki ga je z največjo težavo uredila lansko jesen na travniku kraj Bršlina.

Miška Nataška je pokukala radovedno iz svoje luknjice v poletno jutro. Prijazno se je nasmehljala zlatemu solncu in mu voščila dobro jutro. Svojo drobno tačico je obrisala v srebrni rosi in potegnila potem z njo preko svojega gobčka. Dolgo, dolgo je zrla v nebo in premišljala, kaj bi počela danes.